

Arrest

nr. 59 785 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2011, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, wordt vanaf april 2006 tewerkgesteld als poetsvrouw in een ambassade in Brussel. Ze komt op legale wijze België binnen in 2006.

Op 1 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 juni 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juni 2009 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 december 2009 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15.06.2009 en de aanvullende stukken van 01.12.2009 die werden ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon." Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB d.d. 06.11.2009 en een brief van dienstenthuis d.d. 08.12.2009 betreffende de mogelijke tewerkstelling van betrokkene toe. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene vermeldt ook nog dat zij reeds een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit geen voorwaarde is om in aanmerking te komen voor 2.8B van de instructie.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, ingeschreven is voor taallessen Nederlands, gewerkt heeft en werkbereid is, haar verplichtingen (sociale, fiscale huurdersverplichtingen, ...) nakomt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Daarnaast meent betrokkene te voldoen aan het criterium 'andere prangende humanitaire situaties'. Betrokkene verwijst hiervoor naar de omstandigheden waarin zij werkte voor de Ambassade van Brunei, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van deze 'prangende humanitaire situaties', volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat betreft de aangehaalde element betreffende artikel 8 van het E.V.R.M. dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek

horen. Artikel 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar zij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

wat het inroepen van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. (...)."

Op 18 januari 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werd reeds op 9 juni 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit uitvoerbaar is of kan worden. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : schending van de materiële en formele motiveringsverplichting

Verzoekster haalt het middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële en formele motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991.

Uiteraard behoort het niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De instructie betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, vermeldt volgende :

E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de instructie)

Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen,

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

1) U verblijft voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied.

2) U kunt een duurzame lokale verankering in België aantonen (zie punt 4.a.3. op pagina 5).

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten);

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*

- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.*

Dit criterium zal uitzonderlijk in aanmerking worden genomen, onder voorbehoud van ontvankelijkheid van de aanvraag, voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen."

Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest n 198.769 van 9 december 2009.

Dit had als gevolg dat de minister slechts kon teruggrijpen naar zijn discretionaire bevoegdheid om personen al dan niet te regulariseren.

Doordat de staatssecretaris beslist dat verzoekster slechts een attest van werkbereidheid en een brief van het dienstenhuis dd. 8 december 2009 betreffende de mogelijke tewerkstellingen bijvoegt en dus niet voldoet aan artikel 2.8B van de vernietigde instructie, en verzoekster dus geen aanspraak kan maken op een regularisatie.

Terwijl de staatssecretaris een onmogelijke eis stelt aan verzoekster en zich beroept op niet meer bestaande criteria, is de beslissing noch formeel, noch materieel naar recht gemotiveerd. Bovendien miskent de staatssecretaris de juridische draagwijdte van de brief alsook van het attest tot werkbereidheid.

Verzoekster verblijft sinds augustus 2006 in België en was aanvankelijk gewoon arbeidster, omwille van de uitbuiting, wat het voor haar echter onmogelijk om er te blijven, ze verdiende slechts een loon van 300 Euro voor een meer dan fulltime baan.

Sinds het verlopen van het visum, was verzoekster niet meer legaal in België en was het voor haar onmogelijk om te werken.

Het is/was aan personen in haar situatie verboden om arbeid te verrichten.

De voorwaarde die de staatssecretaris dan ook oplegde, was een quasi onmogelijke voorwaarde en dus in wezen geen voorwaarde.

De vernietigde instructie waarnaar de staatssecretaris verwijst is daarenboven vernietigd en bestaat dus eenvoudigweg niet meer, zodat de verwijzing van de minister ernaar en de ook zeer strikte interpretatie ervan mocht ze nog bestaan, een gebrek in de motivering inhoudt.

Verzoekster wordt immers geacht zich aan regelgeving te houden die niet bestaat en wordt er de facto op afgerekend.

Zowel formeel, een onbegrijpelijke motivering, als materieel, een inhoudelijk dermate tegenstrijdige beslissing welke elke logica tart, is de beslissing dan ook strijdig met de wet van 29 juli 1991.

De absurditeit en de willekeur van de beslissing wordt nog meer in de verf gezet, bij een nadere beschouwing van het dossier van verzoekster, welke voldoet aan elke inhoudelijk maatstaf die wordt vooropgeplaatst om een persoon in dezelfde omstandigheden al dan niet te regulariseren.

Verzoekster verblijft bijna 5 jaar in België.

Aan goede wil of integratiebereidheid, lag het niet. Het stukkenbundel van verzoekster is/was immens en de staatssecretaris ontkende niet dat er onvoldoende integratie zou zijn.

De voorwaarde die de staatssecretaris oplegde en de toets die hij maakt aan een vernietigde reglementering, ondergraaft ook de rechtskracht die een arrest van de Raad van State heeft.

De staatssecretaris beschikt bij de beoordeling over een verzoek conform artikel 9 bis over een discretionaire bevoegdheid; deze kan hij echter niet uitoefenen door aan degenen onderworpen aan een maatregel, een voorwaarde op te leggen die in se in zulke mate onmogelijk is, dat ze er niet aan kunnen voldoen, vermits ze enerzijds gebaseerd is op een door de Raad van State vernietigde norm (gebrek aan formele motivering) en anderzijds gebaseerd op een door verzoekster quasi onmogelijk te vervullen voorwaarde, aangezien geen enkele werkgever hem kan of kon voorafgaandelijk beoordelen.

Zodoende blijkt dat de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch heeft deze niet correct beoordeeld.

Een arbeidsovereenkomst is Een afspraak tussen werkgever en werknemer, waarbij de werknemer zich verplicht werk te verrichten gedurende een aantal uren per week in dienst van de werkgever, ondanks de quasi onmogelijkheid van de voorwaarde die de minister oplegde, bracht verzoekster een arbeidsovereenkomst voor. Er bestaat immers geen standaardcontract, het kan zelfs mondeling : de loutere wil om te arbeiden is voldoende.

De brief die verzoekster aanwendde bevat een dergelijke uiting van de wil van een werkgever en is dus te kwalificeren als een arbeidsovereenkomst.

Het is niet omdat er geen minimumloon is gespecificeerd is, dat de werkgever dit niet zou uitbetalen.

De staatssecretaris beoordeelde het bijgebrachte contract foutief, door simpelweg te stellen dat het geen arbeidsovereenkomst was: dit is fout. Zodra de wil van werknemer en werkgever vast staan, en die staan in casu vast, bestaat er een contract.

Bovendien is er geen enkele indicatie dat verzoekster minder dan het minimumloon zou betaald krijgen.

De minister veronderstelt dit, zonder meer.

Een eventuele vraag tot uitleg aan verzoekster had de nieuwsgierigheid van de minister kunnen stillen.

Bovendien brengt verzoekster een extra arbeidsovereenkomst bij, weliswaar van een andere werkgever.

Ondanks de moeilijkheidsgraad, volhardde ze in haar pogingen om een arbeidsovereenkomst te bekomen en verzoekt ze om de beslissing van de staatssecretaris te vernietigen, daar deze niet naar recht gemotiveerd is."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke gegevens uiteenzet op basis waarvan verzoekster niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de instructie. Uit het administratief dossier is gebleken dat verzoekster geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract kon voorleggen: ze legde een attest van werkbereidheid van de VDAB voor en een brief inzake een mogelijke tewerkstelling. De verwerende partij wijst erop dat het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, niet betekent dat de beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht. De instructie is duidelijk en vereist een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat een brief en een attest van werkbereidheid gelijkgesteld dienen te worden met een arbeidscontract.

De bestreden beslissing zet ook uiteen dat verzoekster voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen, niet relevant is inzake het criterium 2.8B en verzoekster betwist dit niet.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het staat hem vrij om binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die artikel 9bis van de vreemdelingenwet hem biedt, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Deze criteria dienen objectief te zijn. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de

vernietigde instructie te hernemen, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar ze aanvoert dat er een schending is van de motiveringsplicht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen. De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op al de door verzoekster aangehaalde elementen.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, maar dat ze niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om hiervoor in aanmerking te komen, *qua* verblijfsduur zou verzoekster hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen, maar om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd, dit doet verzoekster niet: ze voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe en een brief van D. betreffende de mogelijke tewerkstelling van betrokkene, deze kunnen echter niet in verzoeksters voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Verzoekster vermeldt ook nog dat zij reeds een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit geen voorwaarde is om in aanmerking te komen voor 2.8B van de instructie. Het feit dat verzoekster sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, ingeschreven is voor taallessen Nederlands, gewerkt heeft en werkbereid is, haar verplichtingen (sociale, fiscale huurdersverplichtingen, ...) nakomt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie: ondanks deze elementen aangaande de integratie, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in haar voordeel weerhouden worden. Daarnaast meent verzoekster te voldoen aan het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’: verzoekster verwijst hiervoor naar de omstandigheden waarin zij werkte voor de ambassade van B., doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven, de loutere vermelding dat verzoekster geregulariseerd zou kunnen worden op basis van deze ‘prangende humanitaire situaties’, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan verzoekster om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat betreft de aangehaalde element betreffende artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen, er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar verzoekster niet aantoonst dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven, gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekster onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag van 11 juni 2009 inzake de gegrondheid van haar aanvraag verwees naar haar integratie en haar verblijf in België, dat ze van plan is zich in te schrijven voor een cursus Nederlandse taal, dat ze ter beschikking staat van de arbeidsmarkt, dat ze hier een sociaal leven en vriendenkring heeft en dat ze al haar verplichtingen nakomt.

In haar aanvulling van 1 december 2009 beriep ze zich op het criterium “prangende humanitaire situatie” omdat ze indertijd in de ambassade in Brussel waar ze tewerkgesteld was, werd uitgebuit en omdat ze

meent niet terug te kunnen keren naar de Filipijnen en op het criterium 2.8B “werk en duurzame lokale verankering”. Ze legde onder andere een attest van werkbereidheid van de VDAB van 6 november 2009 voor en een stuk, door verzoekster bestempeld als “*arbeidsovereenkomst dd. 08.12.2009*” tussen de firma D. en verzoekster. Uit nazicht van de stukken van het dossier blijkt dat dit stuk een werkbelofte betreft waarin vermeld wordt “*Dit aanbod is geldig op datum van vandaag en houdt geen enkele verplichting of engagement van D. in naar de toekomst*”.

4.1.3.3. Verzoekster voert in het middel aan dat de instructie werd vernietigd en dat de gemachtigde slechts kon teruggrijpen naar zijn discretionaire bevoegdheid om personen al dan niet te regulariseren. Door te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B stelt de gemachtigde een onmogelijke eis aan verzoekster, beroept hij zich bovendien op niet meer bestaande criteria en miskent hij de juridische draagwijdte van de brief en het attest van werkbereidheid. Verzoekster wijst erop dat zij in de illegaliteit verbleef en het haar dus verboden was arbeid te verrichten: de voorwaarde die haar opgelegd werd, was een *quasi* onmogelijke voorwaarde. De verwijzing naar een vernietigde instructie en de zeer strikte interpretatie van deze instructie houdt een motiveringsgebrek in. Verzoekster wordt immers geacht zich te houden aan regelgeving die niet bestaat en wordt er *de facto* op afgerekend. De motieven van de bestreden beslissing zijn tegenstrijdig, absurd en willekeurig. Verzoekster wijst op haar jarenlange integratie en op het feit dat er eigenlijk al sprake is van een arbeidsovereenkomst indien er een wilsovereenstemming is tussen werkgever en werknemer.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie van 19 juli 2009, waarvan verzoekster oorspronkelijk de toepassing gevraagd heeft, staan enkele situaties beschreven die als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van haar ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoekster in haar aanvraag uitdrukkelijk beroep heeft gedaan. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2010 wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de motivering van de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wordt er tevens op gewezen dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. De beschouwing van verzoekster mist juridische grondslag daar de gemachtigde van de staatssecretaris handelde binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Inzake het criterium 2.8B heeft verzoekster zoals reeds aangehaald een attest van werkbereidheid van de VDAB voorgelegd en een werkbelofte van de firma D.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.” Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB d.d. 06.11.2009 en een brief van dienstenthuis d.d. 08.12.2009 betreffende de mogelijke tewerkstelling van betrokkene toe. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”

De Raad stelt vast dat in de instructie van 19 juli 2009 onder punt 2.8.B onder meer wordt aangegeven dat vreemdelingen die een arbeidscontract van onbepaalde duur voorleggen in aanmerking komen. Uit het administratief dossier, meer bepaald het "typeformulier Regularisatieaanvraag" dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoekster aankruiste dat zij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoekster wist dus dat zij een arbeidscontract diende voor te leggen. Nu verzoekster geen arbeidscontract heeft voorgelegd, is het niet kennelijk onredelijk en getuigt het niet van een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde het attest van werkbereidheid en een werkbepoofte niet aanvaardt als arbeidscontract.

Waar verzoekster aanvoert dat zelfs een mondelinge overeenkomst dient aanvaard te worden, wijst de Raad erop dat de vernietigde instructie voor de toepassing van dit criterium uitdrukkelijk de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract voorschrijft. Verzoekster heeft geen arbeidscontract voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde meent dat dit criterium niet werd toegepast. Waar verzoekster inhoudelijk ingaat op de vereisten om over een arbeidscontract te spreken, wijst de Raad erop dat het hem in het kader van zijn marginale wettigheidstoetsing niet toekomt te oordelen over de toepassing van arbeidsrechtelijke principes door de verwerende partij, maar enkel of deze op basis van de stukken van het dossier en in kennelijke redelijkheid de bestreden beslissing heeft genomen.

Waar verzoekster aanvoert dat haar een onmogelijke voorwaarde werd opgelegd, wijst de Raad erop dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten en/of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdelingen niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. De werknemer beschikt op dat moment nog niet over een arbeidsvergunning en hij kan het contract slechts daadwerkelijk uitvoeren wanneer hij op basis van een voorwaardelijk toegekende machtiging tot verblijf een arbeidskaart B kan aanvragen en vervolgens deze arbeidskaart heeft verkregen. Dit systeem werd bijgevolg precies opgezet om personen in illegaal verblijf toe te laten een modelarbeidsovereenkomst voor te leggen bij hun aanvraag op basis waarvan ze later, mits het voldoen aan bepaalde voorwaarden, kunnen worden tewerkgesteld. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat het gaat om een "onmogelijke voorwaarde" en dat de motieven in dit verband tegenstrijdig, absurd en willekeurig zijn.

Waar verzoekster ten slotte wijst op haar integratie, blijkt uit de bestreden beslissing dat hierover het volgende wordt overwogen:

"Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, ingeschreven is voor taallessen Nederlands, gewerkt heeft en werkbereid is, haar verplichtingen (sociale, fiscale huurdersverplichtingen, ...) nakomt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Daarnaast meent betrokkene te voldoen aan het criterium 'andere prangende humanitaire situaties'. Betrokkene verwijst hiervoor naar de omstandigheden waarin zij werkte voor de Ambassade van Brunei, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van deze 'prangende humanitaire situaties', volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze geen aanleiding geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting in het middel niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Waar verzoekster verwijst naar een extra arbeidsovereenkomst van 29 januari 2011 die zij bij het verzoekschrift voegt en die dateert van na de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat in zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster, gelet op het feit dat zij geen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Bovendien dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing genomen op 17 december 2010 (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“tweede middel : Schending van artikel 9 bis Wet van 15 december 1980

De staatssecretaris stelt het verzoek van verzoekster ontvankelijk is; Ontvankelijk betekent dat de staatssecretaris aanvaardt dat het voor verzoekster onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om een machtiging tot verblijf te verzoeken. De staatssecretaris baseert zich voor de ontvankelijkverklaring ongetwijfeld op het EVRM.

De verankering van verzoekster verhindert m.a.w. dat het voor verzoekster redelijkerwijze onmogelijk wordt geacht om terug te keren naar haar land van herkomst, de Filippijnen, doch tegelijkertijd motiveert de staatssecretaris dat verzoekster onvoldoende bewijst verankerd te zijn en dus geregulariseerd te worden.

Tweemaal hetzelfde argument, de verblijfsduur en de verankering van verzoekster, worden dus anders beoordeeld, naargelang de vraag naar de mogelijkheid tot terugkeer is, dan wel dat de vraag wordt gesteld of er buitengewone omstandigheden zijn die het verblijf van verzoekster in België rechtvaardigen.

Als men met andere woorden voldoende verankerd is om niet naar het herkomstland te worden teruggestuurd te worden om daar een aanvraag te doen, is diezelfde verankering onvoldoende om aan te tonen dat men hier een leven heeft opgebouwd en het tegen het EVRM zou zijn om verzoekster definitief te ontszeggen in België te verblijven.

Dit staat haaks op elkaar : verzoekster is voldoende verankerd om niet verplicht te worden te reizen, maar onvoldoende verankerd om hier te mogen blijven. Het dienen te reizen zou dus een diepgaandere impact hebben op verzoeksters integriteit en door het EVRM beschermde rechten, dan het eigenlijk verblijf zelf...

Dit is een niet te verantwoorden discrepantie en maakt dat de beslissing tegenstrijdig, minstens dubbelzinnig is en dus niet alleen artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet schendt, doch ook de materiële motiveringsverplichting die vervat is in artikelen 1-3 van wet dd. 29 juli 1991

De minister kan dan in casu niet correct oordelen dat verzoekster tegelijk niet naar de Filippijnen hoeft om daar een machtiging aan te vragen en wel naar de Filippijnen hoeft, aangezien zij niet voldoende verankerd zou zijn.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat hierbij werd nagegaan of de aanvraag werd ingediend in de periode voorgeschreven door de vernietigde instructie, namelijk tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, en of er buitengewone

omstandigheden waren die rechtvaardigen dat de aanvraag werd ingediend in België. *In casu* werd de aanvraag ontvankelijk bevonden daar er een onderzoek werd gedaan naar de gegrondheid van de aanvraag. De verwerende partij merkt op dat het niet is omdat de aanvraag ontvankelijk werd bevonden, dat er gesteld zou worden dat verzoekster niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar herkomstland niet meer mogelijk is, het feit dat ze lokaal verankerd is, vormt hier evenmin een bewijs van.

4.2.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Verzoeksters hypothese waar zijn stelt dat “de staatssecretaris baseert zich voor de ontvankelijkverklaring ongetwijfeld op het EVRM” kan niet gevolgd worden.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard omdat verzoekster zich beriep op artikel 8 van het EVRM:

“Wat betreft de aangehaalde element betreffende artikel 8 van het E.V.R.M. dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Artikel 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar zij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden: wat het inroepen van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht als element van de gegrondheid van de aanvraag. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit element *in casu* heeft meegespeeld bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekster kan dus niet op goede gronden aanvoeren dat er een tegenstrijdigheid is in de motieven. Nu haar aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard op basis van het door haar aangevoerde inzake het EVRM, is er geen tegenstrijdigheid waar inzake de gegrondheid van haar aanvraag wordt gesteld dat de lokale verankering en de integratie van verzoekster niet volstaat om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET